

JORDI MIRAVET | President del Memorial 1714

“No ens han explicat la nostra història, més aviat l’han retret”

Miravet (Barcelona, 1946) és, des de 1997, president del Memorial 1714, una entitat impulsada l'any 1985 per Nemesi Solà i Pep Almeda, que es va proposar dignificar el Fossar de les Moreres com a espai històric vinculat a la Guerra de Successió. Una cop assolit, l'ens segueix la seva activitat

Memorial 1714 es va crear perquè consideraven que el Fossar de les Moreres no estava dignificat, com a lloc històric?

Aquest és l'origen. Comencem el 1985, lloguem un local a la mateixa plaça amb l'objectiu de dignificar el lloc on van ser enterrats molts defensors de Barcelona en el setge de la Guerra de Successió. Hi havia un problema urbanístic gros: era un lloc atapeït, amenaçat per projectes d'esponjar el barri, que ja venien de l'època Porcioles. Dignificar un espai, com es va aconseguir finalment, serveix perquè la gent anem coneixent la nostra història. A partir dels llocs, ens preguntem, i anem coneixent.

Però si demanem a la gent què va passar al Fossar de les Moreres, creu que n'hi hauria gaire que ens sabrien contestar?

Vull creure que cada vegada més. Però tampoc ens hem d'obsessionar: cada vegada anem coneixent millor la nostra història, i el Fossar és un element més. La gent pot continuar vivint sense saber-ho, però saber-ho ens ajuda a viure millor. Aquests dies estan passant coses al Parlament perquè coneixem la nostra història, que sempre han volgut que ignorem.

El Fossar de les Moreres és com el nostre monument al soldat desconegut?

Es podria explicar així. Cada vegada es compara més amb aquesta línia. Pensi que nosaltres hem viscut moltes guerres, però aquella és molt significativa: és on quedem assimilats a Castella i perdem les nostres institucions.

La Guerra de Successió encara és camp de ba-

talla, i mai millor dit, entre historiadors. N'hi ha que diuen que, malgrat tot, Felip V va ser un modernitzador...

Sí, i hi ha qui diu que com que els catalans havíem jurat lleialtat a Felip IV, la monarquia espanyola estava legitimada a fer el que va fer! Però si tu signes quelcom i l'altra part no compleix, tens dret a replantejar-lo. Les Corts d'aquí demanen que el rei juri les Constitucions. Per a ells, com a absolutistes, això tant era. Però aquí no: això es pactava, el rei no tenia una autoritat superior a les Corts.

Altres historiadors diuen que la Guerra de Successió no va ser d'ocupació, sinó una

guerra civil...

Ho trobo escandalós. És com si els diguessis als francesos que quan Alemanya els va envair, també era una guerra civil! Ens van anihilar com a país, i vam passar a dependre d'un altre, que és Castella! Això no és una guerra civil.

Com viu el moment polític actual?

Amb il·lusió. Hem estat treballant sense esperar aquest resultat, però quan te'l trobes, et quedes una mica sorprès. Per edat, vinc d'una època en què les coses van ser molt dures. Llegim textos dels que es van exiliar l'any 1939! I també el que va fer la gent que es va quedar: les vagues de tramvies de 1951 i 1957. Encara estaven afusellant, amb una misèria que se'ls menjava i sense cap suport de fora. No ho valorem prou, perquè no ens han explicat la nostra història, més aviat ens l'han retret. Hem posat tot l'esforç, tots els màrtirs que calia i, ara, com que el món per sort ha canviat, estem en la bona línia.

No és molt optimista?

No. Fixi's que es comencen a reconèixer els drets de les nacions com a part dels drets de l'home. És entendre la nació com quelcom natural, no que te l'organitza l'Estat. Ara, no pots trepitjar les nacions, o com a mínim, no pots presumir d'haver-ho fet davant del món.